

Barbara Resch – Wolf Harranth

Slon ružičastih ušiju

Pa gdje li je on? Tu je! Što li radi?
Skriva se. Zašto li se skriva?
Jer ima ružičaste uši.
Zar se nitko ne želi igrati s njime?
Ne, nitko se ne želi igrati s njime.
Pa ipak. Maleni slon.
Prilazi.

Čega se igraju slonovi? Igraju se savijanja surle.
To ide ovako: savije se surla.
Tko to najbolje umije, pobjednik je.

Čega se još igraju slonovi? Igraju se skrivača.
A to ide ovako: veliki se slon sakrije iza nekog stabla.
A veliki slon je debeo.
Maleni ga slon lako nađe.
Maleni slon naprosto stane ispod velikoga i zapita: „Gdje sam?“
Veliki slon ga ne može vidjeti, i maleni je pobjednik.

Čega se još igraju slonovi? Igraju se zapuhivanja pijeskom.
To ide ovako: na drugoga puhneš pijesak.
Tko najjače puše, pobjednik je.

Čega se još igraju slonovi? Igraju se gledanja vode.
To ide ovako: stane se kraj rupe s vodom i pogleda unutra.
Veliki slon spazi svoje ružičaste uši i počne plakati.
„Ružičaste uši su ružne!“, govori kroz plač.
A maleni slon veli: „Meni se sviđanju. Ti si lijep.“

Na to se veliki slon razdragan postavio na glavu.
I odmah potom se rastuži. „Sve druge životinje mi se rugaju,
jer imam ružičaste uši“, rekne.
„Pođi sa mnom!“ kaže maleni slon. „Vidjet ćemo je li tomu tako.“

A pošto veliki slon ne želi poći s njim, maleni ga naprosto povuče za sobom uhvativši ga za rep.

Sve se životinje nasmiju kad se njih dvojica pojave.

„Slon ružičastih ušiju!“, smiju se majmuni.

„I kako se samo dade vući za rep!“, smiju se lavovi.

„Neviđeno!“, smije se žirafa.

„Zašto se smijete“, zapita maleni slon.

„Jer tvoj prijatelj ima ružičaste uši!“, odvrata majmuni.

„Jer je tako nespretan!“, odgovore lavovi.

„Jer se i drugi smiju!“, rekne žirafa.

„Glupani!“, izusti maleni slon.

„Pa to je slon iz Drugozemlja!“

„Drugozemlje? Gdje je to?“ pitaju životinje.

Maleni slon odgovori: „Posvuda!“

U Drugozemlju ima majmuna koje se ne znaju pentrati“, reče maleni slon.

„Grozno!“, rekoše majmuni i popadaše sa stabla.

Maleni slon nastavi: „U Drugozemlju ima lavova koji se boje malenih miševa – a ima i žirafa s posve majušnim kratkim vratom.“

„O, kako žalosno!“, povika lav.

„Kakvog li užasa!“, poviče žirafa.

Maleni slon reče: „A u Drugozemlju ima možda slonova zelenih nogu, slonova plave surle, slonova s krokodilskim glavama...“

No tamo svakako ima slonova ružičastih ušiju.“

„Zanimljivo!“, zamijetiše sve životinje. „A kako se stiže u Drugozemlje?“

Maleni slon odgovori: „Pogledajte moga velikog prijatelja i već ste tamo.“

I sve su životinje gledale i gledale. No ne vidješe ništa posebnog.

„Morate gledati kroz uši“, reče maleni slon. Potom su sve životinje zagledale kroz ružičaste uši velikog slona i tek tada spaziše:

sve je bilo ružičasto. Stabla, cvijeće i životinje. Bijaše lijepo.

Pa se životinje zagledaše jedne drugima kroz uši.

No, ne vidješe uopće ništa.

„E, baš ste glupani!“ povika maleni slon. „Ružičasto se vidi samo kroz ružičaste uši!“

„Tako je!“ složiše se životinje.

A potom zapitaše velikog slona: „Zar ne bi ostao s nama?“

„Znači, takvi ste vi“, reče maleni slon.

„Prvo ste mu se narugali, a potom ga više ne želite pustiti da ode!“

Veliki slon načuli svoje ružičaste uši i sve se životinje obraduju.

(Slon iz Drugozemlja je samotnjak kojega su sve životinje ismijavale zbog njegovih ušiju, sve dok im njegov prijatelj, maleni slon, nije otkrio tajnu.)

(ins Kroatische übertragen: Mate A. Ivandić)

© 2010 by Verlag Jungbrunnen, Wien, alle Rechte vorbehalten

Diese Übersetzung wurde gefördert aus den Geldern der Karl Bruckner-Kinder- und Jugendbuchstiftung